

סטיוארט ופניורה ב, הצמאה לאהבה"
סאדיום ומאזכרים במשחק אחד

זהו סרט מעניין, התורם תרומה חשובה לאמצעי הביטוי הקולנועי החדשים.

פסיכולוגיה בפרוטה

סודותיה של נערת הטלפון (אר-מונדוד, תל-אביב, ארצות-הברית) הוא נסיון למסחר בצורה קולנועית את מחקרו המפורסם שך והיסודי של הפסיכולוג האמריקאי, ד"ר הרולד גרינחאלד, אודות הרקע של נערת-הטלפון האמריקאית ומניעיה. מסרטי סאי הסרט נטלו את אחת האנליזות שהתפרסמו בספרו של גרינחאלד, הפכו אותה בשיגרה מקצועית וביכולת דלה, לעלילה קולנועית.

התוצאה, בסרט המבויים ללא רגש ו-דמיון, הוא סיפור שיטהי על דרך עבודתה וקורותיה של נערת טלפון אחת. עבודתה בנייתוח המדעי לא מעשיה של יצאנית ה-טלפון הם העיקר, אלא הגורמים וההתפתחות הפסיכולוגית שהביאוה לעסוק במקצוע זה והמניעים שהניעו אותה לנטשו בהמשך האנליזה, חולף הסרט על צד אחד בפרופור ובשטחיות כאילו לצאת ידי חובה.

את המתח האמיתי של העלילה, הנוצר מעיקוב אחר דרך בה מגיעה היצאנית, ב-עזרת הפסיכולוג שלה, להבנת עצמה ול-שחרור מהמצב אליו נקלעה, מתמייך הסרט לחלוטין. אולם גם סיפור המאורעות החיצוניים, כפי שהוא מופיע בסרט, הוא חסר עניין. הסרט כמעט אינו מצליח לתאר את דרך עבודתה המיוחדת של נערת-הטלפון, ואת המבדיל בינה לבין יצאנית הרחוב או נערת בית-הברשות. האווירה המיוחדת ו-ההתייחסות האופיינית לנערות אלה, אינו מוגש בסרט כלל.

אן פרנסיס, בתפקיד נערת-הטלפון, העו-סקת במקצוע זה בגלל דחפים הנבעים מחוסר תשומת-לב בילדות ואינוסה בהיו-תה ילדה, היא מופרעת הזקוקה לטיפול קליני בבית חולי-רוח ויותר מאשר לטיפול לו של פסיכולוג. גיון קר, כסרטור ה-צעיר, אותו מתחיקה היצאנית כדי להרגיש במחיצתה אדם נחות ממנה, אותו היא מסו-גלת לקנות בכספה, מתאים בצורתו ובמש-חקו לדמות של רועה עיונים באחו מאשר לרועה זונות בברודוויי.

תדרוך

- ואלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הזה ממליץ לראותם:
- **יום הדין בניו-יורק** (אלנבי, תל-אביב, ארנון ירושלים) — ראה הנידון.
- **החותם השביעי** (מקסיס, תל-אביב) — אינגמר ברגמן מחפש את טעם הקיום, בסרט סמלי, מעמיק וכבד, על רקע מגיפת הדבר באירופה של ימי-הביניים.
- **כשגברים שונאים** (חג, תל-אביב) — מרלון ברנדו לכל רוחב הבד ולאורך כל הסרט, כמנהל ישר, המקדיש את חייו לנקמה. קארל מאדלן.
- **הדליקה** (סטודיו ירושלים) — שקי עת האהבה של זוג אינטלקטואלי, על רקע ניוונה של החברה המודרנית. ז'אן מורו, מוזיקה ויטי ומרצילו מאסטרויאני בסרטו של מיכאל-אנג'לו אנטוניוני.
- **מוציא-שבת וזכור יום רא-שון** (ארמון, חיפה) — נערה שלא נותנת משכיחה את זעמו של פועל אנגלי צעיר. אלברט פיני, בסרט המגיש נתח הוויזיה בריטי.

עד מלאה ועשרים

גם לאחר הפרישה מהעבודה עתידך מובטח באמצעות

ביטוח גימלה ב,הסנה"

המאפשר לך להמשיך בניחול אורח-חיים רגיל ותקין גם בגיל הזיקנה

- ★ גימלה חדשה החל מגיל הגימלה
- ★ הגימלה צמודה למדד יוקר המחיה
- ★ זיכוי-ניכוי ממס הכנסה
- ★ ביטוח נוסף למקרי נכות

ההסנה

חברת הביטוח הגדולה בישראל

פרסום שחם

ההרצאה באגודה האסטרונומית, ת"א: 31.1.62

אני
חוס'פ'יסו
זנק

חפעל הפיס

קולנוע

סרטים

גיהנום השממה

הצמאה לאהבה (תל-אביב, תל-אביב: צרפת) הוא סרט הבא לאמת את המימרה: הנשואין הם קיברה של האהבה. זהו תי-אר פסימיסטי של חיי נשואין של זוג, שכל חלק ממנו היה בשעתו אליל. הגבר (רגינאלד קרגאן), עיתונאי ואלוף מירוצי ספורט לשעבר, היה נערץ בנכות חזותו הגברית וגבורתו. האשה (סימון סניורה), היתה אלילת החברה הפאריסאית. הם מצ-או זה את זה בשיא תהילתם והתאהבו.

אחרי עשר שנים לא נותר מזהר העבר אלא שערות שיבה אצל הגבר וקמטים ב-פניה של האשה. חשופים וריקים, שוב אין הם יכולים למצוא זה את זה. הם מתבר-רים דלים בחוה כפרית, מנותקים מהעולם ה-היצון. למרות שהתבגרו בעשר שנים, נש-ארו ביסורם אותם האנשים: הוא — הגבר הרעב לאשה; היא — האשה הכממה ל-אהבה. אבל ללא ההילה התיצונית שהל-היטה בשעתו את אהבתם, לא זו בלבד ש-אין הם מוצאים לשון משותפת, אלא שהם הופכים את חייהם המשותפים לגיהנום-מהו גיהנום זה?

והי שממה יצרית, רגשית ושכלית, בה חותר כל אחד מהם למטרה אחת: למרר ולהכאיס את החיים על השני. הגבר מס-תגר בעצמו ובעיסוקיו, הופך למסכה חסרת הבעה ותנובה. האשה מתפשת פורקן אכ-זרי יותר: מעשה נקמה סאדיסטי ומאזר-כיסטי גם יחד.

משחק אכזרי. כאשר מודמנת לכפר מורה צעירה, תמימה ויפה (אלכסנדרה סטיוארט), משחקת סימון סניורה משחק בלתי מובן בתחילתו. היא מנסה לקרב בין בעלה לבין הצעירה, משתדלת בכל האמצעים שבידה לגרום להתלקחות ביניהם. היא עצמה מתענה בשל כך ביסורי נפש גוראים, אולם מצד שני היא מקבלת את סיפוקה בראותה את הגבר שלה, כשהוא משתוקק לדבר שלא יוכל להשיגו.

האם קיוחה עלידי כך להחזיר אותו אליה, או שמא נהנתה מההתלקחות המחור-דשת בשממה המשותפת?! תוצאת המשחק היא, על כל פנים, אכזרית כלפי כולם. והסרט, סרטו הראשון של הבמאי הצרפתי הצעיר פרנסואה לטרייה, מסתיים, כשמעליו מרחפת שאלתו של קרגאן: "האם כדאי למען שנת אהבה אחת להתייסר עשר שנים?"

לטרייה הצרפתי ממשיך במסורתם של פלני ואנטוניוני האיתלקיים, שהעלו את הקולנוע לדרגת השפעה חברתית ותרבותית, שאינה נופלת מכל מיום אמנותי אחר כדור הנוכחי. הוא אינו מעמיק ומקיף כמותם, אולם מצליח לפעמים הרבה יותר מהם להשתמש באמצעים קולנועיים טהו-רים, לביטוי רגשות והתרחשויות פנימיות. יותר מאשר משחקם של שלושת גיבורי העלילה (קרגאן הוא רופא במקצועו, שזה לו סרטו הראשון), ממחישים צילומיו ה-נפלאים של הסרט וקצבו, את ההתרחשות הפנימית.